

uskyldige —, at man gaar over til at forhandle denne Sag uden Adgang for Tilhørere, altsaa for lukkede Døre. Derved vilde man ogsaa have undgaaet det, som jeg maa tilstaa, jeg finder ikke er tilbørligt, nemlig at her offentliggøres i Sagen om Étatsraad Hoff dette Brev, som der er opført som Bilag 8, og som ogsaa blev nævnt af den ærede Ordfører i Middags, og hvor Brevskriveren udtrykkelig skriver til en privat Mand: Ovenstaaende Redegørelse ønsker jeg ikke fremdragen ved nogen offentlig Diskussion. Dette Bilag 8, der indeholder ikke uvigtige Momenter, leveres os saa her, men dette Bilag 8's Indhold kunne vi ikke drøfte uden at gøre os skyldige i noget utilbørligt. Ogsaa dette vilde man være kommen udover, hvis Ministeren havde faaet denne Sag behandlet saaledes, at alle Medlemmer virkelig kunde trænge tilstrækkelig dybt ind i den til at danne sig et selvstændigt Skøn ved Kendskab til alle Enkeltheder. Det vilde have været meget bedre end disse Positioner, i hvilke Ministeren ved begge Forhandlinger har stillet sig.

Til Slutning vil jeg sige: Politik er der jo desværre gaaet i den Sag, som der gaar i saa mange Sager, som vi Rigsdagsmænd skulle beskæftige os med. Jeg har ogsaa haft Lejlighed til at omtale den urimelige Voldsomhed, med hvilken der fra visse Læger er taget fat i Bladartikler i denne Sag. Men man vilde dog skyde langt over Maalet, hvis man mente, at denne Sag alene blev forfægtet af en større eller mindre Lægeklike. Nej, Doktor Muus-Affæren er i Virkeligheden en Sag, der rækker adskilligt videre. Men jeg vil dog gerne sige, at jeg nærer ikke Tvivl om, at der her paa Rigsdagen er saa megen Villie til at gøre Ret og Skel, at der sikkert ikke er nogen her i Tinget, der i alle Enkeltheder kan godkende den Fremgangsmaade, som Justitsministeren har benyttet. Mon der i det hele skulde være nogen i dette høje Ting, som ikke finder, at det kunde være tilstrækkeligt med, at man afskediger en Embedsmand og derved reducerer det, han og hans Familie skulle leve af, fra 7,500 Kr. til 1,200 Kr., og at dette yderligere at give ham overfor Offentligheden et Stempel for underfundig Færd og Upaalidelighed var for meget — jeg vil ikke sige af det gode, men at det var for meget, at det er noget, man i Virkeligheden ikke kan billige. Jeg har, vil jeg til Slutning sige, den Tillid til den højtærede Ministers Retfærdighedsans, at han i sine stille Timer ogsaa selv vil erkende dette, at det kunde være nok

med det første. Og jeg tillader mig at henstille til den højtærede Minister at fremsætte, eller hvis det bliver fremsat fra anden Side, da at give sin Tilslutning til, et Forslag, hvorved Dr. Muus' Pension sættes op fra det Beløb af 1,200 Kr., der tilkommer ham efter Loven, til et Beløb, som jeg ikke her skal nævne, men som de paa-gældende maatte kunne enes om.

K. M. Klausen: Det ærede Medlem, der sidst talte, sagde, at der var ingen logisk Sammenhæng mellem de Udtalelser, som jeg har fremsat i Gaar, naar jeg først havde udtalt min Misbilligelse af, at Dr. Muus var bleven afskediget. Jeg mener nemlig, at Dr. Muus er afskediget ufortjent, at der var ingen Grund til at straffe denne Mand saa haardt, som Tilfældet er blevet. Jeg nævnede, hvad han havde haft at leve af, og hvad han og hans Familie nu ere indskrænkede til at skulle leve af. Det er en umaadelig haard Straf, der er overgaaet denne Mand, men Ministeren har vist sin Magt, og Embedet er blevet ledigt. Nu er Talen om, at den nye Mand, der skal ansættes i dette Embede, skal der tillægges en ekstra Anciennet af 10 Aar. Jeg finder, det er urimeligt og en meget daarlig Praksis at komme ind paa, at de Folk, der ansættes i nye Embeder, foruden den sædvanlige Indtægt tillige skulle have det Plus, at der bliver tillagt dem en Anciennet af 10 Aar. Det er farligt at komme ind paa den Praksis, og skal den blive almindelig, kan den blive kostbar for Staten. Derfor synes jeg, der er god Sammenhæng i at misbillige Doktor Muus' Afskedigelse og at misbillige, at der skal tillægges hans Efterfølger ekstra 10 Aars Anciennet. Hr. Hoff kan jo lade være med at søge dette Embede, han sidder i et andet Embede. Men vil han absolut have det Embede, som Dr. Muus har haft, maa han tage det, som det er, han ved, hvad han gaar ind til, og kan ikke forlange, at der skal gives ham 10 Aars Anciennet ekstra. Jeg vil meget fraraade, at Bevillingsmagten gaar med dertil, for der skabes, som sagt, derved en Praksis, som maaske i mange Tilfælde kan blive kostbar for Staten.

Wulff: Min ærede Sidemand strejfede i en Bemærkning i Indledningen af sit Foredrag nylig det Spørgsmaal, hvilken Forbindelse der var mellem det, der foregik i Finansudvalget, den 13. December, og